

rerinder samledes med hende til en Fest om Aftenen.

Endelig fejrede, ogsaa den 1ste November Portneren ved Universitetet, *Louise Jensen*, sit 25 Aars Jubilæum i denne Stilling. Ogsaa for hende formede Dagen sig som en Festdag med Gaver og Lykensninger. Rector magnificus, *I. L. Heiberg*, bragte hende saaledes paa Universitetets Vegne en Tak for den Trofasthed, hvormed hun har tjent vort Universitet gennem de mange Aar.

En Omvendt — —?

—o—

Verdenskrigen har jo ført med sig, at Millioner af Vælgere i de krigsførende Lande har maattet skifte Opholdsted dels for at deltage i det aktive Arbejde ved Frontterne, dels for at udfylde ledigblevne Pladser i Hjemlandet. Da Valgretsbestemmelserne i England blandt andet ogsaa hviler paa en Bostedsbestemmelse, er derved alle de Mænd, der er flyttet, paa en Maade bleven ukvalificerede til at afgive deres Stemme. Der skulde da nu en særlig Lov til for at kvalificere dem, og til en saadan fremlagde Englands Premierminister altsaa Forslag d. 14. August 1916.

Den i sin Tid fra Ulsterbevægelsen saa kendte *Sir Edward Carson* stillede da det Ændringsforslag, at man i Stedet for at have Besvær med at finde ud af, hvem der var berettiget til Valg og hvem ikke, skulde udstrække Valgretten til enhver Soldat, Matros og Ammunitionsarbejder uden Hensyn til Alder.

Dette gav Anledning til, at Kvindevalgrettens tidligere heftige Modstander den liberale Premierminister i England, *Mr. Asquith*, udtalte sig i Ord og Vendinger, der kun kan opfattes paa den Maade, at han kapitulerer overfor det retfærdige i Kvindernes Krav.

Af hans Udtalelser, som vi gengiver andetsteds i Bladet, vil man se, at det er Verdenskrigen, der har ført denne Omvendelse med sig. Man maa nu spændt afvente det, der skal til for at føre ham saa langt som til at handle efter sin Overbevisning. Der er dem, der er skeptiske nok til at mene, at selv om *Mr. Asquith* vel indser Kravets Berettigelse, er han ingen-

lunde opfyldt af Hastværksplaner om at imødekomme Kravet.

Det foreløbige Resultat af Debatten, som iøvrigt paa flere Punkter frembyder meget af Interesse, blev, saa vidt vi har forstaaet, at en Konference nedsattes til at overveje hele Spørgsmaalet: saavel Udstedelsen af en Lov, der ordner de øjeblikkelige Forhold, som om Udvidelsen af Valgretten i sin Helhed.

Hvad siger Kvinderne?

Der faldt ved Debatten overordentlig mange rosende Ord om den Maade, paa hvilken engelske Kvinder havde givet Svar paa de forskellige Opfordringer, som deres Land og Regering havde udstedt til dem, og hvori de opildnede til paa forskellig Maade at hjælpe deres Land i disse mørke Tider. Det er næppe troligt, at disse blomstrende Talemaader har gjort synderlig Indtryk paa de engelske organiserede Kvinder, der ved, hvad det hele drejer sig om. De havde før Krigen vist, at de var modne til Valgretten, og deres Holdning under Krigen er, for dem, der har beskæftiget sig med engelsk Kvindebevægelse, kun en naturlig Følge af deres Sans for og Forstaaelse af Samfundsværdierne.

I de engelske Kvindeblade, som den forvirrede Postgang har ladet komme i vor Besiddelse, er der da heller ikke nogen som helst Begjæring at spore over de smukke Karakterer, man har givet dem.

National Union of Women Suffrage Societies har tilkendegivet som deres Standpunkt, at de uden at opponere vil se ethvert Forslag gennemført til Sikring af, at de nuværende Vælgere ikke mister deres Valgret, men at de øjeblikkelig vil protestere, saafremt man under nogen som helst Form skulde driste sig til at udstrække Valgretten uden samtidig at give den til engelske Kvinder.

Womens Freedom League, hvis gamle ansete Præsident er *Charlotte Despard*, Søster til *General French*, skriver i en ledende Artikel følgende Ord: Man har for ofte spist os af med smukke Talemaaler. Vi er nu bleven forsigtige, og vi vil paa ingen Maade indgaa noget Forlig.

Paa samme Maade udtrykker et Par andre mindre Kvindevalgretsforeninger sig.

En Undtagelse fra disse danner *Womens Social Political Union*, som ved sin Formand, den bekendte *Emmely Pankhurst*, ved den anden Behandling af Forslaget i Parlamentet lod et Parlamentsmedlem sige, at hendes Forening absolut ikke vilde have noget som helst at indvende imod, at Valgretten udstrækkes til alle ved Krigshaandværket beskæftigede Mænd, og at hun i høj Grad maatte protestere imod *Mr. Asquiths* Udtalelse, idet hendes Medlemmer ikke ønskede at staa i Vejen for, at Soldaterne i Flaaden og Armeen fik Valgret.

Saa forunderlig kan det gaa i denne Verden. I sin Tid vilde en Udtalelse som nedenstaaende af Premierministeren have bragt *Emmely Pankhurst* og hendes Medlemmer paa det højeste Henrykkelses og Triumfs Stadium; nu protesterer hun imod den og vil ikke vide af hans Hensyntagen. Men der er jo ogsaa i Mellemtiden paa begyndt en Verdenskrig, som har vendt op og ned paa saa meget!

Mr. Asquiths Hyldest til engelske Kvinder.

Den 14. August udtalte *Mr. Asquith* følgende i Parlamentet:

„I det Øjeblik, hvor vi begynder paa at udstrække Valgretten paa Grund af Tjenester, som er vist Staten, staar vi overfor et andet Spørgsmaal af overordentlig Betydning: Hvad vil man gøre overfor Kvindevalgretsspørgsmaalet? (Bifald og Latter). Jeg tror ikke, at man vil mistænke mig for at have noget særligt Ønske eller nogen Prædisposition om at drage Kvinderne ind i Vælgerhæren, — min Stilling til dette Spørgsmaal er jo klar, — men jeg maa erkende, at de Forestillinger, der er gjort mig af Repræsentanter, som var bemyndigede til at tale paa Kvindernes Vegne, er saa velbegrundede, at Kvindernes Sag synes mig ikke blot at være retfærdig, men tillige at være en Sag, som man overhovedet intet kan indvende imod. Kvinderne vil ikke opponere, hvis vi ikke forandrer Valgretsbestemmelserne, men hvis man vil fremskaffe en ny Klasse Vælgere med Tjeneste mod Staten som Grundlag, da maa Kvinderne fremhæve den Kendsgerning, som ingen af os paa nogen Maade kan benægte, at under denne Krig har